

mueskatten, som lagde Skat paa al Ejendom, gjorde man det kun ved samtidig at ophæve de gamle Statsskatter, fordi man sagde: at bevare disse og samtidig at lægge Formueskat paa al Ejendom er uretfærdig.

Jeg har paa dette Omraade endnu kun een Bemærkning at gøre, nemlig at den ærede Ordfører for Mindretallet (Madsen-Mygdal) i Gaar fremførte en Ytring, som i visse Maader synes mig betegnende for hans Opfattelse, som jeg forstod den i alt Fald. Han sagde: nej, en Indkomstskat med en Kapitaltillægsskat den forslaaer ikke, den gaar ikke, navnlig ikke i de mindre Kommuner, der ere vi ikke fornøjede med en saadan Indtægtsskat med en Kapitaltillægsskat, fordi det for det første er usikkert, om vi have videre Skatteydere, der sidde med Kapitaler, der ville faa denne Tillægsskat — og for det andet, fordi naar Indkomstskatten, f. Eks. paa Grund af Uheld med Besætningen eller deslige, et Aar intet bringer ind paa et Sted, saa skal den paagældende Skatteyder ikke slippe for Skat, saa skal han have sit Tillæg i Formueskatten. Det slog mig dér, at det ærede Medlem ser paa disse Sager noget for meget fra de mindre Kommunes Syn. Han maa gerne rette den modsatte Indvending mod os andre, jeg erkender, at vi selvfølgelig ere mest tilbøjelige til at se paa Sagen fra de store Kommunes Synspunkt, som vi kende bedst. Jeg maa imidlertid svare, at vi gøre det ikke for at lægge Tvang paa de mindre Kommuner. Det, vi talte om i Gaar, gaar netop ud paa at give de større Kommuner en Frihed til at ordne Sagen paa den Maade, man finder rigtigt, i Overensstemmelse med Reglerne for Beskatningen, men ingenlunde for at lægge Tvang paa de mindre Kommuner. Ville de mindre Kommuner beskatte paa deres Vis, aabner vort Forslag Vejen dertil, og det under mig, at man vil sige: vi ville ikke tillade de store Kommuner, som naturligt kunne ordne sig paa den Maade, som vi give Lov til, at gøre dette. — Men for øvrigt har det ærede Medlem ikke Ret i sin Kritik af det Forslag. Det slaar ingenlunde til, at der ikke skulde være Kapital hos Skatteyderne i de mindre Kommuner. De Kommuner, hvor der sidder Mænd, der besidde mer eller mindre Formue, ere ikke saa faa, og navnlig det, man vil naa gennem denne Skat, at ramme de mere velhavende Folk, saaledes at de blive beskattede til Kommunen af deres Kapitalindtægt, naas dog i saadanne Kommuner, hvor disse Folk sidde. — Og naar han siger, at der kan komme

Tilfælde, hvor en Ejendomsbesidder ikke kan komme til at svare Skat af sin Indtægt, fordi han ingen Indtægt har haft i det forløbne Aar, saa er det ganske rigtigt, men Indtægtsskatten er netop beregnet paa, at naar man har megen Indtægt, svarer man stor Skat, og har man ingen Indtægt, svarer man ingen Skat. Det Supplement, som den ærede Ordfører for Mindretallet vilde lægge paa denne Mand, det fremkommer jo imidlertid gennem Hartkornsskatten; selv om han ingen Indtægt har paa Grund af Uheld, kommer han dog til at svare sine Hartkornsskatter til Kommunerne af sin Ejendom, og hvorfor skal saa den Mand desforuden have Tillæg i et uheldigt Aar efter den Værdi, han sætter paa sin Ejendom, og som han skal sætte efter Ejendommens Laaneværdi?

Ja, dette er de Betragtninger, der have ført Flertallet til at ønske, at man ved at give en Indkomstskattelov ikke vilde supplere, i alt Fald ikke for Tiden vilde supplere den med en Formueskat, men derimod med en Tillægsskat paa Kapitalindtægten.

Jeg har dermed omtalt Ændringsforslagene under Nr. 1, 4, 6, 7 og 8. — Ændringsforslaget under Nr. 2 er rent redaktionelt, Ændringsforslaget under Nr. 3 er ogsaa væsentligt redaktionelt, dog opnaas der derved, at under Beskatningspligten bliver medtaget ikke blot Sparekasser, men ogsaa Kreditforeningerne og deslige Institutioner, der give Udbytte og Overskud til Stiftelse, Garanter eller Aktionærer. Jeg tror derfor, at foruden at være en Redaktionsforandring er det tillige en Realitetsforandring, der er berettiget.

Nr. 5 knytter sig til Lovforslagets § 5 og foreslaar, at Litra e i § 5 udgaar. Denne Bestemmelse i Litra e er, saa vidt jeg ved, kommen ind i Folketinget, og den gaar ud paa at fritage Folk for at svare Indkomstskat af „Gaver og Understøttelser fra Forældre, Ægtefæller, Søkende eller Børn, saa og Livrente, Overlevelsere, Klosterhævning, Aftægt og deslige erhvervet som Gave fra Forældre, Ægtefælle, Søkende eller Børn.“ Flertallet tror ikke, at det er rigtigt at undtage disse Ydelser fra at svare Indkomstskat. Jeg gør opmærksom paa, at efter Bestemmelsen i § 7 sigtes der ikke her til de Oppebørsler, som en Søn eller Datter faar af sin Fader, naar han er afhængig af denne Fader i økonomisk Hensende og lever deraf; men der sigtes til de Ydelser, som gives til selvstændigt stillede Børn osv. Man har ført